

Kuukakkujuhla

Lori Fuller Sosa
kirkon lehdet
(Perustuu tositahtumaan)

*”En minä jätä teitä orvoiksi, vaan tulen luoksenne”
(Joh. 14:18).*

”Älä juokse liian kauas edellemme!” isä huusi. ”On tulossa pimeä, enkä halua, että kaadut.”

Vincent pysähtyi ja kääntyi. ”Mutta te kävelette niin hitaasti. Haluan ehtiä juhlaan ennen kuin kaikki kuukakut on myyty!”

”Eivät kuukakut lopu kesken”, isä sanoi, kun hän ja äiti ehtivät Vincentin luo. ”Eivät ainakaan ennen kuin sinä ehdit sinne!”

Vincent kuuli rumpujen pärinää, kun he lähestyivät puistoa. Puista roikkui värikkäitä lyhtynauhoja, ja ne valaisivat pimeän illan. Perheet olivat syömässä vilttien päällä ja valmistautuivat katsomaan yhdessä täysikuuta.

Äiti löysi tyhjän kohdan ruohikolta ja levitti siihen heidän vilttinsä. Hän antoi Vincentille vähän kolikoita ruoan ostamiseen.

”Kiitos!” Vincent malttoi tuskin odottaa, että pääsisi katselemaan ympärilleen. Kävellessään hän laski kolikoita. Kaksikymmentä ringgitiä! Se riittäisi kuukakkuun. Mutta millaisella täytteellä hän sen haluaisi? Kinkulla? Munankeltuaisella? Durianilla? Viimein hän valitsi yhden, joka oli täytetty mustalla seesamitahnalla. Syödessään hän

kuljeskeli kojulta toiselle katsellen kaikkia erilaisia ruokia. Kasoittain kanoja vartaissa. Valtavia patoja täynnä mausteista keittoa ja nuudeleita. Ehkä hän voisi viimeisillä kolikoillaan saada jäämurskaa ja jäätelöä.

Melko pian hän oli kuljeskellut alueelle, jossa ei ollut enää yhtä paljon lyhtyjä. Pimeys herätti hänessä ajatuksen.

Kuinkahan pitkälle voisin kävellä silmät kiinni? Hän sulki silmänsä ja otti askelen. Sitten toisen. Sitten hänen jalkansa tarttui johonkin. Hän kaatui!

Auts! Hänen leukansa osui johonkin terävään. Se oli iso metallinen viemärinkansi! Hän nosti kätensä ja kosketti leukaansa. Hänestä vuoti verta.

”Isä? Äiti?” hän huusi. Hän kiiruhti takaisin kohti lyhtyjä, ja joku auttoi häntä löytämään vanhempansa.

”Me aloimme huolestua!” äiti sanoi. Sitten äiti näki Vincentin kasvot. ”Meidän pitää lähteä sairaalaan.”

Melko pian Vincent istui äidin ja isän kanssa sairaalan odotushuoneessa. Hän oli hyvin peloisaan. Mitä hänelle tapahtuisi?

Hän risti käsivartensa tiukasti ja ajatteli Jeesusta. Hänet ja hänen perheensä oli kastettu muutama kuukausi aiemmin. Lähetysaarnajat olivat sanoneet, että Jeesus voisi auttaa häntä niin, että hän tuntisi Jeesuksen olevan kanssaan.

Jeesus Kristus auttaa minua. Jeesus Kristus auttaa minua, hän ajatteli yhä uudelleen. Ja pian hän tunsikin olevansa vähän

rauhallisempi. Tuntui kuin Jeesus olisi ollut hänen vierellään.

Isä puristi häntä kädestä.

”Kaikki järjestyy kyllä”, äiti sanoi.

Vincent nyökkäsi. Hän tiesi, että äiti oli oikeassa.

Kun lääkäri tuli, hän ompeli Vincentin leukaan tikit. Se sattui mutta ei kovin pahasti. Lääkäri sanoi Vincentille, että siitä jäisi luultavasti arpi. Mutta se sopi Vincentille. Aina kun hän näkisi sen, hän muistaisi kuukakut, juhlan ja tilanteen, jolloin hän tunsikin Jeesuksen olevan lähellä. ●

Tämä kertomus tapahtui Malesiassa. Lue seuraava artikkeli, niin saat tietää lisää tästä maasta!